

Tuần Báo Vô Vi

6 tháng 9 năm 2015

Số 254

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Bí quyết của sự tu hành là sao ?
2. Thiếu thanh tịnh có thể nghĩ sai không ?
3. Từ bi xuất phát từ đâu ?
4. Tu mà còn mưu mô lật đổ nhau có hữu ích gì không ?
5. Tự phản lấy chính mình phần hồn sẽ ra sao ?
6. Làm đại sự không làm thì sẽ ra sao ?
7. Sự liên hệ giữa con người và ngoài vũ trụ có khác gì không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Oroville, 15/11/97 12 :25 AM 1) Hỏi: Bí quyết của sự tu hành là sao ? Đáp: Thừa bí quyết của sự tu hành là quyết tâm hành pháp trong thanh tịnh và thật thà. Kệ: Tự mình xây dựng trí tâm hòa Phát triển vô cùng tự vượt qua Đời đạo song hành tâm thức giác Quý yêu muôn loại tự mình qua.	Oroville, 16/11/97 4 :25 AM 2) Hỏi: Thiếu thanh tịnh có thể nghĩ sai không ? Đáp: Thừa thiếu thanh tịnh lúc nào cũng có thể nghĩ sai về người khác nhưng không hiểu được sự sai chính mình đã tạo ra. Kệ: Tâm không ổn định mất thanh hòa Trí đóng sân si lại xuất ra Tâm bệnh tái phát không lối thoát Hại mình không hiểu khó thông qua.
San Jose, 17/11/97 5 : 20 AM 3) Hỏi: Từ bi xuất phát từ đâu ? Đáp: Thừa từ bi xuất phát từ chơn tâm, trung ương bộ đầu, điển tâm thoát tục thì mới học từ bi và thực hiện từ bi. Kệ: Trung tâm phát triển bớt sân si Ý sáng tâm minh tiến giải tùy Quy một tâm thành tâm tận độ Thực hành phát triển tự mình ghi.	San Jose, 18/11/97 3 :00 AM 4) Hỏi: Tu mà còn mưu mô lật đổ nhau có hữu ích gì không ? Đáp: Thừa tu mà còn mưu mô lật đổ nhau là trí chưa phát triển, vẫn còn trong vòng lục đạo luân hồi của trần gian, hồn không sao thoát được, hận thù không sao tạo lập sự quân bình của nội tâm. Kệ: Nhịn nhục không còn thêm loạn động Khó tu khó dứt chuyện ngoài trong Đóng khung một cục làm sao gỡ Không thức không tu rất khó xong.
San Jose, 19/11/97 4 :45 AM 5) Hỏi: Tự phản lấy chính mình phần hồn sẽ ra sao ? Đáp: Thừa tự phản lấy chính mình tương lai phần hồn rất tội nghiệp, không học được sự thật, lầm đường lạc lối và tự gạt lấy chính mình mà thôi. Kệ: Thông minh đi ngược phải lỗi thôi Khó khổ tâm thân lại tạo tội Không giác không minh hồn vía khổ Tự mình tự sát chẳng về ngôi.	San Jose, 20/11/97 5 :15 AM 6) Hỏi: Làm đại sự không làm thì sẽ ra sao ? Đáp: Thừa làm tiểu sự thì chỉ nuôi dưỡng sự mê chấp, hồn không tiến vía không yên, làm sao có cơ hội đắc đạo được. Kệ: Đứng trong tiểu lộ lại lo âu Tạo khổ tạo khổ chẳng tiến sâu Khó thở khó thông tâm chẳng định Thiền giác không minh lại thêm sầu.
San Jose, 21/11/97 6 :30 AM 7) Hỏi: Sự liên hệ giữa con người và ngoài vũ trụ có khác gì không ? Đáp: Thừa chần động giữa con người và vũ trụ phát triển đồng nhịp từ trước tới thanh, khác tới trước. Người tu thiên có thể tự đạt tới sự hòa đồng mỹ mãn do chiều hướng thực hành đúng pháp hay không đó thôi. Đồng nhịp sẽ thấy được nhiều phong cảnh tốt tươi của Trời Đất chuyển thành tốt tươi và thanh diệu, hành triển là công phá và giải tiến. Kệ: Lo âu chẳng có chẳng ưu phiền Trí sáng tâm minh sống rất yên Đời đạo dừng hành trong thức giác Về không thanh nhẹ rõ duyên tiền.	

THANH GIẢI THÂN HÌNH (tiếp theo)

...

Thầy: Thấy thẳng tịnh là thẳng khùng, mà thẳng tịnh thấy thẳng động cũng là thẳng khùng thì nó huê chứ gì nữa (*thầy cười*) luôn luôn nó vậy hà. Người động thấy thẳng tịnh là thẳng khùng. Người tịnh thấy thẳng động là thẳng khùng. Nó mới thấy rõ chơn lý.

Bạn đạo: Trung! Bữa nay vô bài một chút được không? Chứ hai năm mấy, bữa nay trở lại rồi vui, bàn bạc trong Vô Vi. Để cho ông Trung phát biểu vài câu để cho đạo hữu về nghiên cứu chứ!

Thầy: Cứ nói chuyện đi cho anh em người ta hưởng một phần. Hồi nào tới giờ các bạn nói tu nhưng mà không có dịp tu. Mà chính tôi cũng tu nhưng mà tôi có dịp tu, trường chay diệt dục (*thầy cười*) đúng theo luật tu. Nhưng mà bây giờ tôi mới hạ san đây không biết sao đó. (*thầy cười*)

Bạn đạo: Bữa nay thấy bà Trung vui vẻ rồi hén. Tôi đã nói cho bài chút đi.

Thầy: Chồng y bị cải tạo. Đi cải tạo, đi học tiến hóa về thân lẫn hồn. Nhưng mà y cứ tới làm khó khăn tôi hoài, treo treo cả ngày, nhức đầu lắm. Bây giờ về đó thì dựa hơi cột mà làm ăn, chớ còn tôi không có biết tới nữa, hồi hoài. Cọp trên rừng không có tắm, dơ lắm bà ơi.

Bạn đạo: Dơ lắm mà ở chung. Hôm nay bà có nguyện nói chuyện gì không?

Thầy: Cho nên con người được đi cải tạo mới thấy mình có cái óc sáng tạo tự giác, rồi mình thấy cái quá trình tội lỗi của mình có; có thấy, có thấy. Nhiều người ở trong trại cải tạo rồi thức giấc những sự sai lầm đường lối mình đi quá trốn, xa dân tộc, xa tình thương rõ rệt chớ không phải mình tạo được tình thương đâu, đi quá trốn nó xa. Mà trở về với thực trạng là đi trong cái không không, nó không còn cái gì, nó muốn cũng không được nó thì nó nghĩ cái gì, nó nghĩ nó và nó sửa nó để tiến hóa.

Người mà người tu về pháp Vô Vi này mà được đi cải tạo quý hóa rồi, biết nhiều chuyện trong thức giấc tâm tâm nó được dọn nhiều cái chuyện ô trược trong đầu óc quá trình manh mún⁽¹⁾ đủ chuyện, nó dọn hết, nó không có xài nữa cất qua một bên, nó dễ

tu, rồi nó sẽ trở ra thành một con người hiền lương của xã hội rất tốt. Bởi vì hoàn cảnh nào nó cũng ở trong đó hết rồi, khổ thiết khổ, vui thiết vui, nó cũng có hưởng qua hết rồi thì con người được cải tạo thân lẫn tâm, nếu mà có tu quá tốt, quá tốt.

Bây giờ anh Trung cho biết, anh đi cải tạo anh thấy là anh đã học tập rõ ràng chứ không phải không có học, thấy không? Học cái cách làm người, đối xử giữa con người và con người. Nhiều nghịch cảnh lắm, cả triệu cái nghịch cảnh của chúng ta ở ngoài này nhưng mà họ vẫn cười và vẫn chịu, thấy không? Nhưng cái đó là cái phần tiến hóa, thấy rõ chừng nào thì mình thấy mình vẫn mình chừng nấy. Nhiều người thấy không rõ, nhiều người không tu không thấy rõ, không có sớm tự giác thành ra bị ở lâu. Khi mà người tự giác, ta cần người tự giác, người tự giác, nó hòa hợp với Trời đất thì chỗ nào cũng cần dùng, ta sẽ về ta giúp xã hội đất nước, quý lắm.

Mà những người mới vô hồi nào tới giờ tập quán sung sướng đi vô cải tạo buồn bực lắm, nhưng mà một thời gian rồi họ thấy cái nếp sống mình phải gần đại tự nhiên hơn. Tới cuối cùng của mình là chết, mình phải ăn năn gọt rửa tất cả những cái gì ô trược mình đã thâm thập trong đầu óc rồi bây giờ mình bỏ đi cho nó yên. Nhưng mà nó không yên bởi vì cái tập quán nằm nửa đêm nó cứ thao thức, thao thức trong mấy tháng đầu, nhưng mà một thời gian sau rồi hết. Nó cũng như người tu mà nó không có muốn cái gì nữa hết. Bởi vì muốn không được, có đâu mà muốn thì tự nhiên nó là một thiên sư rồi, nó ở trong đó có cái pháp thiên nó quý quá chừng, dễ tu nhưt.

Cho nên, chúng ta đây rồi có cơ hội rồi tu, rồi cũng có cái chỗ, cái nơi tu. Cái chỗ cái nơi tu, nam ra nam, nữ ra nữ, không có sự lộn xộn nữa, thấy không? Nó dễ tu. Trong một thời gian quy định là bao nhiêu năm thiền, lo lao động, lo làm việc, lo xây dựng trong tình thương cởi mở để làm cho khối Nhơn loại được sáng suốt thêm và thương yêu nhau hơn, giúp đỡ nhau hơn trong thực trạng chớ không vì của cải mà chém giết lẫn nhau. Đó, nó mới tiến tới cái cộng đồng Vô Vi được.

Mà lần lần đây rồi chúng ta sẽ có dịp nào rồi mọi sự thông cảm sẽ về với chúng ta. Rồi tới lúc đó nó lại

¹ Manh mún: tùn mùn, nhỏ nhặt và rời rạc.

có cái chỗ tu tốt hơn, phải không? Đó thì con người nó sống cái đời cũng như là một tiên đồng vui vẻ không có thắc mắc nữa. Ra gặp thì anh nào anh nấy hồi hôm thiền mấy giờ vậy thôi, cũng không có cái gì hỏi, phải không? Thấy khỏe không. Anh nào nặng trước thì nó xúm nhau nó nói một chặp cái hết nặng trước đâu cần kiểm ông Thầy nữa. Ba bốn người nó phê bình chỉ trích một chặp là tiêu cái trước của anh rồi, phải không? Anh khai thiết thì tôi sửa cho, chớ có gì đâu, phải không? Phải phê bình và tự phê bình đó, cái mục đó quan trọng lắm.

Cho nên, chúng ta có kiểm thảo đời đạo mỗi bữa sáng. Phải kiểm thảo sự sai lầm, chắc chắn là chúng ta có sai lầm, không bao giờ chúng ta không có sai lầm trong một ngày. Tự tưởng nghĩ quấy, hành động quấy. Có! Nhứt định phải có, không phải không có. Mà người ta không muốn tiến tới tự giác và không chịu tự sửa lấy họ.

Cho nên, người tu nhẹ thì không phải đợi một ngày mới kiểm thảo; giờ trước giờ sau là họ đã kiểm thảo rồi, họ biết. Tại sao họ phải kiểm thảo giờ trước với giờ sau. Hồi nãy cái đầu tôi sáng bây giờ đầu tôi lu tại sao? Bao nhiêu đó là tự động phải kiểm thảo. Hồi nãy cái đầu tôi sáng, tôi nhẹ nhàng bây giờ sao nó xuống làm tôi ngực nặng, cái đó là cái sai lầm của tôi, không phải người khác, không phải ai làm

cho tôi bức tức hết. Nuôi trong sự ghen ghét trong này, trong cái sân si trong này, nó dồn cục, nó làm cho tôi nặng, nó làm cho tôi tối tăm, thấy chưa? Tại ai? Tại tôi, tôi không biết sửa thành ra khi một giờ trước với một giờ sau là nó phải sửa rồi.

Cho nên, người tu nhẹ chừng nào thì càng thấy tội lỗi mình mau nhiều chừng nấy và giải quyết lẹ.

Còn người tu mà chưa có thanh điển, chưa có hào quang trên bộ đầu làm điều sai trong một ngày qua ngày bữa sau mà ngồi một hồi thì tìm chưa ra đó. Còn ở trong tâm tối làm sao nó thấy được, mà ở trong sáng suốt nó thấy liền liền được. Đó, cho nên sau này các bạn đi tới mỗi giờ, mỗi phút thấy sự sai lầm của mình. Thì lúc đó chúng ta làm đâu đó cho nó thanh lọc sáng suốt thì nó đi chỗ mình định không động nữa rồi. Đi tới chỗ mình định không động nó mới thuyết chơn ngôn mà giải ô trước cho mọi người để mọi người tự tiến giải và tự tu, thấy không?

Ai có gì thắc mắc hỏi? Ông Trung muốn nói gì cho anh em, nhấn nhủ mấy người tu để người ta...

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 25/9/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

THÔNG BÁO CỦA THIỀN ĐƯỜNG DŨNG CHÍ SYDNEY ÚC CHÂU

922 Hume Highway, Bass Hill NSW 2197, Australia.

Thiền đường Dũng Chí trân trọng thông báo Lễ tưởng niệm Đức Thầy Vĩ Kiên – Lương Sĩ Hằng sẽ được tổ chức như sau:

1/ Thời gian: Từ 9am – 2pm, ngày Chủ Nhật 20/9/2015

2/ Địa điểm: Tại Thiền Đường Dũng Chí (địa chỉ ghi trên)

Kính mời bạn đạo dành chút thời gian cùng chung hội tụ chia sẻ ngày kỷ niệm về Thầy. Sự có mặt của quý bạn đạo sẽ là niềm vui cho chung và là niềm vui rất đặc biệt dâng lên Thầy.

3/ Chi tiết liên lạc khi cần:

Chị Khuru Thị Phẩm: Phone: 02 9724 3331. Mobile: 0418 466 328

Chị Nguyễn Thị Duyên: Phone: 02 9823 8305. Mobile: 0430486845

T.M Ban Chấp Hành TĐ Dũng Chí,

H.T Nguyễn Thị Duyên

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo, bác Bùi Thị Tý, cũng là thân mẫu của bạn đạo Trần Bảo Nghiễn, sinh ngày 23 tháng 6 năm 1925 tại Việt Nam, mất ngày 2 tháng 9 năm 2015 (nhằm ngày 20 tháng 7 năm Ất Mùi) tại Portland, Oregon, USA, hưởng thọ 91 tuổi sớm được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm tạ quý bạn đạo,

Nguyễn Hữu Lâm kính báo

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Thưa Ông Tám,

Sau hơn mười mấy năm con mới lại viết thư cho ông Tám. Trước để kính thăm Thầy, sau là những thắc mắc của một học trò nhờ Thầy giải đáp, "học đi đôi với hành và...hỏi", như ông Tư, ông Tám đã dạy!

Mong rằng ông Tám vẫn còn nhớ con, con nhỏ ốm nhom, xanh lè, vàng khè ngày nào ở VN cách đây trên 20 năm mà không nhờ hành PLVVKHHBPP đã chết yếu theo lời ông Tám. Còn bây giờ thì theo lời những người chung quanh con đã "bảnh" về tướng diện (đối tượng nhiều, từ chết yếu ra trường thọ!) và sức khỏe. Song song với sự thay đổi về 2 phương diện đó, mọi sự từ bấy đến nay đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp với con, dù con đã có 1 thời gian dài bỏ thiền hàng đêm do ham vui ...đời. Con chỉ mới hành lại mấy tháng nay. Lần này chắc là không dám bỏ nữa!

Con đang định soạn lại PLVVKHHBPP dùng ngôn ngữ khoa học phổ thông để phổ biến ở các xí nghiệp, trường học VN miễn phí. Ông Tám cho con biết ý kiến.

Còn các thắc mắc của con phát xuất từ các buổi gặp gỡ có các bạn ở nước ngoài về, như sau:

1/ Con vẫn thường chỉ cho những người sức khỏe kém hay bệnh hoạn hành PLVVKHHBPP, lấy ví dụ điển hình thành công là bản thân con, đã khỏi bệnh và thay đổi tướng diện, tánh tình theo chiều hướng tốt hơn, để khuyến khích mọi người tự cứu và thay đổi số mệnh của mình. Điều đó hoàn toàn là sự thật mà con đã chứng nghiệm. Tuy nhiên, vừa qua, chị Ngọc Sương, trong ban Biên Tập LED Weekly, nhân dịp thượng kiếng Vô Vi của một bạn ở B, sau khi nghe con nói về sự hiệu nghiệm của PLVVKHHBPP nơi bản thân con đã phản bác, cho rằng việc nói rằng PLVV, nhất là Pháp Luân Thường Chuyển và Chiêu Minh, có khả năng giải nghiệp thân, tiêu trừ tật bệnh, là giống như quảng

cáo dụ dỗ người mới hành mà thôi. Theo chị Sương thì PLVVKHHBPP chỉ có thể giải được nghiệp tâm chứ nghiệp thân vẫn phải gánh. Bằng chứng, theo chị Sương, là ngay cả ông Tám và Cha Kim ngày trước đi Vũng Tàu về còn bị lật xe làm ông Tám gãy mất mấy cái răng và hiện nay mỗi ngày ông Tám vẫn phải uống cả bụm thuốc viên (!).

Con có hỏi ông E thì được biết ông Tám không có bị gãy mất răng mà chỉ bị trầy trụa sơ sơ vì "ngũ hành phá". Còn hiện nay mỗi ngày chị B cho ông Tám uống thuốc là thuốc bổ làm từ thảo mộc chứ không phải thuốc trị bệnh cao huyết áp, tiêu chảy và các bệnh khác như nhiều bạn ở VN vẫn hiểu xưa nay.

Theo con hiểu và đã chứng nghiệm nơi bản thân thì PLVVKHHBPP là 1 phương tiện giúp người hành pháp thông minh sáng suốt, phục hồi và tăng cường sức khỏe để trên cơ sở đó giải nghiệp tâm và thân (tâm thân không tách rời nhau). Con có phát biểu ở buổi họp mặt tại B rằng nếu còn bệnh dù đã hành pháp lâu như trường hợp 1 bạn đạo lớn tuổi (hành pháp từ thời ông Tư còn sống) đã chết vì ung thư bên Úc là do công năng công phu chưa tới, nhất là pháp luân chưa đúng thôi. Một số bạn lại dẫn chứng là sao ngay như ông Tám còn phải đi mổ mắt?

Ông Tám vui lòng phát biểu ý kiến về các tranh luận trên cho các bạn và con được hiểu tường tận hơn. Riêng con, con vẫn xác nhận là NẾU HÀNH PHÁP ĐÚNG ĐẮN, NHẤT LÀ PHÁP LUÂN THẬT ĐÚNG VÀ ĐẦY ĐỦ, CHẮC CHẮN SỨC KHỎE GIA TĂNG, TẬT BỆNH TIÊU TRỪ (NHỮNG BỆNH DO KHÍ HUYẾT, TÁNH SANH HAY DO THỜI TIẾT, MÔI TRƯỜNG XẤU). CÒN NHỮNG GÌ TRÊN CƠ THỂ CẦN ĐẾN GIẢI PHẪU CAN THIỆP VẪN PHẢI NHỜ ĐẾN NGOẠI KHOA. (Con cũng đã từng nhờ đến giải phẫu can thiệp cắt bỏ amygdale và chữa vẹo vách ngăn sống mũi).

Không biết con nói có gì sai hay chưa đầy đủ không, mong ông Tám cho ý kiến để các bạn và con được rộng đường học hỏi.

2/ Con rất hoan nghinh vụ ông Tám khuyến khích các bạn súc ruột. Trước khi được giới thiệu các phương pháp súc ruột bên Mỹ, Úc, ở VN con đã súc ruột bằng nước muối nóng theo phương pháp Tây Tạng Shank Prakshalana được 6 lần từ 1994 đến nay, thấy cũng có kết quả tốt. Tuy nhiên Trọng Hiếu, trong Ban Biên Tập LED Weekly, mới về VN, nói là Thầy không cho súc ruột bằng nước muối vì nước muối làm dẫn cơ ruột. Con muốn được ông Tám nói rõ hơn về vụ này qua E-mail vì ông Tám vẫn thường khuyên các bạn giải tà độc bằng cách mỗi sáng uống một ly nước muối pha chanh và chút tiêu vì nước muối tốt cho người trẻ tuổi.

3/ Con được tặng 1 logo VôVi bằng bạc. Mang trong mình có tác dụng gì? Sao ngày xưa không có mà bây giờ lại có chủ trương này. Xin hỏi khi đeo mà bạc bị đen xin có thể dùng bột tẩy trắng chùi sạch được không? Khi tắm có thể cởi ra tạm cho khỏi ướt và dính xà bông được không? Mong hồi âm của ông Tám. Xin cảm ơn ông Tám trước và kính chúc ông Tám... Vô Vi vô lượng vô thời!
Con, NT

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

NT,

Thầy vui nhận được e-mail của con, được biết con được bình an và khôi phục sức khoẻ tốt đẹp. Đó là chứng minh phương pháp PLVVKHHBPP đã hỗ trợ cho con không ít, từ đời lần đạo vì con đã thực hành đúng đắn, phù hợp với nguyên khí của Trời Đất mà tiên hoá, cho nên tâm con được vui và xác con được khoẻ. Nhiều sự may mắn về với con, từ từ phần hồn con sẽ được nhẹ nhàng hơn. Mỗi người một nghiệp lực khác nhau. Nếu không hành đúng pháp thì phải chịu nghiệp lực lôi cuốn, cuối cùng cũng chính mình tự giải mà thôi. Cho nên người tu phải thực tâm chấp nhận sự sai lầm của chính mình, tự phát triển nhện nhục tối đa thì dịp may sẽ đến với chúng ta. Y học hiện đại là nằm trong nguyên ý phục vụ chung, cũng nằm trong nguyên lý thiện lành của Thượng Đế cứu độ quần sanh. Người tu có duyên lành mới gặp được dịp may mắn được cứu độ bất cứ từ đâu đến, hành pháp là chỉ khai triển tâm thức cho phần hồn được nhẹ thôi. Còn nghiệp thân

thì mọi người phải bằng lòng gánh chịu thì mới thấy rõ sự sai lầm của chính mình mà bằng lòng sửa tiến.

1. Bản thân của Thầy cũng vậy, gánh vác biết bao nhiêu sự việc hằng ngày từ trước tới thanh, nhưng vẫn qua được bằng một niềm tin vững mạnh tu tiến trong khả năng của chính mình. Vô Vi nhiều trình độ khác nhau, tu đến đâu nói đến đó: nói thật không thêm bớt mới là đúng. Về phần Thầy chưa bao giờ bị lật xe mà gãy răng cả, chỉ có tuổi lớn rụng răng thì có! Sự suy tư của bạn đạo tùy theo trình độ, kể nói vậy người nói khác, chúng ta nên tin nơi khả năng sẵn có của chính mình: tự tu tự tiến là đúng hơn. Những tin đồn từ xứ lạ đem về phần đông là không đúng, vậy con nên cố gắng kiểm chứng rõ ràng sự tiến triển của chính con và cống hiến cho người kế tiếp là đúng. Không nên vội tin những chuyện gì chính con chưa chứng kiến được. Pháp Vô Vi phải hiểu tận tường mới bằng lòng vững mạnh tu tiến, chuyện ngoài tai bỏ ngoài tai là vậy.

2. Về phần súc ruột thì phải căn cứ theo phương pháp hiện tại, Thầy chưa bao giờ súc ruột bằng muối, nhưng Thầy có súc ruột bằng muối Epsom salt.

3. Logo này là để nhắc nhở cho người tu như sau: Bên trên là luồng điển của vũ trụ quang chiếu xuống. Bên trong niệm Nam Mô A Di Đà Phật, khai triển tâm thức hướng về không thì mới nhận được luồng điển diệu thanh của Trời Đất. Ở dưới là tứ đại giai không, tứ giả hợp thành, bên mặt là hữu bành cư, chúng ta ăn thực phẩm chuyển xuống đó, luồng điển cung ứng lên óc, bên trái là giải ra sau khi ăn, thông đại tiện, luồng điển cũng xông lên khối óc. Trung bành mạng thì thể xác chúng ta mới được bình an, dụng ý muốn cho mọi người biết rõ toàn thân là điển trực và thanh, chuyển hoá theo ý lực tự động của hành giả tại mặt đất. Logo VôVi có mục đích nhắc nhở người tu là phải hiểu những điểm quan trọng từ cơ tạng và khối óc mà thôi. Đêm đêm hành thiền như vậy sẽ tiếp thu được nguyên khí của Trời Đất và sống vui trong thanh nhẹ, tinh thần phục vụ càng ngày càng cao.

Con là người hiện đại cần nghiên cứu những gì thật tế khai triển tâm thức trong tinh thần bất vụ lợi, xây dựng cho chung. Chúc con vui tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Arlington, ngày 9 tháng 9 năm 1985

CON TÔI

Con tôi cảm thức nghĩa ân
Chăm lo học hỏi giải tăng si mê
Con tôi rõ mẹ cận kề
Rõ cha gánh vác muôn bề giúp con
Con tôi xét lại đường mòn
Người người phải học giữ tròn nghĩa nhân
Con tôi tự xét tự phân
Con đường tâm đạo tôi cần phải tu
Biết mình khờ dại còn ngu
Sửa mình tiến hóa trùng tu tâm hồn
Dù cho thế cảnh dập dồn
Tâm không vọng động giữ hồn tiến thẳng
Chẳng còn cảm thấy khó khăn
Quy không thanh nhẹ ở ăn điều hòa
Mến thương ân nghĩa mẹ cha
Nhấn hòa tự thức chan hòa tình thương
Sửa mình tự thức như gương
Thương yêu tha thứ mở đường mà đi
Con tôi tự bỏ sân si
Con tôi học hỏi một khi thức hồn
Vạn linh chuyển hóa sanh tồn
Con tôi thức giác chẳng còn si mê
Cảm thông muôn nẻo muôn bề
Tự con chấp nhận chẳng mê bên ngoài
Học đi học lại học hoài
Con tôi thức giác tiến hoài không ngưng
Con tôi chẳng có người dừng
Cùng chung một mối được mừng cảm giao
Đệ huynh giảng thế thuở nào
Nay đà tương ngộ đổi trao thế tình

Con tôi càng tiến càng minh
Chơn tình sẵn có tâm linh tự bản
Thế gian cho đến thiên đàng
Con tôi vẫn ngộ trong màn thức tâm
Con tôi hiểu lý diệu thâm
Cha Trời trông nó chẳng làm chẳng sai
Con tôi tự nguyện dôi mài
Chung lo gánh vác lập đài thức tâm
Chẳng mê chẳng loạn chẳng lầm
Con tôi vẫn giữ siêu âm của Trời
Thức tâm tiến hóa hợp thời
Quý cha thương mẹ lập đời Tân Dân
Mỗi người đóng góp một phần
Con tôi cởi mở ân cần dựng xây
Con tôi tự giải hàng ngày
Hương thanh giải trược đổi thay thế tình
Thực hành tự đạt tự minh
Con tôi học khổ tâm linh đạt thành
Trường tồn trong luật hóa sanh
Con tôi thanh nhẹ thực hành đến nơi
Tự mình thức giác tự rời
Đời là tạm cảnh là nơi học hành
Giữ mình rõ luật hóa sanh.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười (tiếp theo)

ĐẠO LÍ TRỊ GỐC, PHÁP LÍ TRỊ NGỌN GỐC NGỌN CÙNG GIÚP ĐỠ CÙNG THÀNH TỰU
TÂM HUỆ TU TRONG, TÂM YÊU TU NGOÀI
TRONG NGOÀI CÙNG THÍCH ỨNG CÙNG HỢP LÚC

...
Thái Sinh: Lấy đức báo oán (Dĩ đức báo oán) quả khiến người kính phục nghe theo. Xã hội vốn có sẵn căn thiện, nếu như mọi người biết phát huy nó, tâm hồn sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp, mọi hành động tội ác làm mất trị an đều được diệt trừ tận gốc.

Còn nếu căn thiện không được phát huy, mọi người sẽ sống ích kỷ, tranh giành, gian manh, lừa đảo, khí tà niệm ác xấu này nổi lên, trở thành bạn của ma quỷ, tự lãnh hậu quả đau khổ, diệt vong.

Cư Sĩ: Quả đúng vậy, nếu như muốn toàn thể xã hội được êm ấm, chỉ cần mọi người có tinh thần đùm bọc lẫn nhau, lòng nhân ái ban trải rộng rãi, xã hội sẽ trở thành mảnh vườn hoa tình thương nở đẹp bốn mùa.

Thái Sinh: Xin Tiên sinh kể nốt sự tích thứ hai.

Cư Sĩ: Câu chuyện thứ hai này đã từng được đăng trên các báo, làm dư luận xôn xao một thời, khiến quần chúng xúc động sâu xa, gây ảnh hưởng lớn lao về ý thức tình nhân đạo bao la. Tôi xin tóm lược câu chuyện này như sau :

Có một nữ học sinh giàu lòng nhân ái, bữa nọ đang đi đường thành linh bị một thiếu niên cướp giật đồ, sau khi tóm được định kêu cảnh sát, song nữ sinh đó lại động lòng trắc ẩn, vì thầm nghĩ rằng thiếu niên đó còn nhỏ, nếu như bị tù tội, cha mẹ sẽ đau khổ sinh bệnh mà thác, bèn

vội nói khác đi là: “Em có thể giống với chị như thế được sao? Nếu em hành động như vậy với người khác họ sẽ hiểu lầm”. Thiếu niên đó nghe nói xong, tâm linh từ lâu ngủ vùi chợt thức tỉnh, cảm động hết sức nói không nổi, tuy bên ngoài cầm được nước mắt, song trong lòng không ngớt bui ngùi, tâm yêu thương rộng lớn hòa cảm cùng sự sám hối chân thành đã khiến nữ sinh đó chẳng quản nhọc nhằn, vừa đi học vừa kiếm việc làm thêm để ngầm giúp đỡ hoàn cảnh khốn quẫn của gia đình thiếu niên này.

Thái Sinh: Tình thương loại này thế gian quả là hiếm có, vì lòng dạ cô nữ sinh đó chỉ có ân mà không có oán.

Cư Sĩ: Nếu như trong mảnh vườn xã hội gieo rắc được nhiều chủng tử tình thương, ắt sẽ gặt hái được nhiều bông trái bình an. Vừa rồi tôi đã trình bày trường hợp của hai cá nhân biết đem lòng nhân ái ra âm thầm giúp đỡ thanh thiếu niên, và đã minh chứng một cách hùng hồn rằng, oán chỉ có thể giải chứ không thể cột. (Oan khả giải bất khả kết). Chỉ đem lòng nhân từ cảm hóa người đời mới bảo đảm được sự hòa ái đẹp đẽ.

Tế Phạt: Hay lắm, đêm nay thời giờ đã trễ.

Cư Sĩ: Kính chào tạm biệt...

(Tế Phạt miệng niệm chân ngôn, vị cư sĩ đang nghỉ ngơi, nguyên linh chợt hội nhập bản thể).

Tế Phạt: Trò ngoạn mau lên đài sen, chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Thái Sinh: Thưa, con đã sửa soạn xong, kính
mời ân sư khởi hành.

Tế Phật: Đã tới Thánh Hiền Đường, Thái Sinh
hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

